

สรุปผลการวิจัยและเสนอแนะ

ในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการใช้กริยากรรมวาจกและกริยาการีต จากคัมภีร์
รามายณะและมหาภารตะมาจนถึงขั้นนี้ ได้ผลโดยสรุปดังต่อไปนี้

9.1 ความสัมพันธ์ของกริยากรรมวาจกและกริยาการีตกับกริยาชั้นที่หนึ่งและกริยา
ชั้นที่สองชนิดต่าง ๆ ได้แก่

9.1.1 ความสัมพันธ์ของกริยากรรมวาจกกับธาตุหมวดที่ 4 (กรรมวาจก
เทียม) ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากการแปรความหมายจากกริยากรรมวาจกไปเป็นนกรกรรมกริยา โดย
เปลี่ยนที่เครื่องหมายบอกระดับเสียงจากปัจจัยไปอยู่ที่ตัวธาตุ

9.1.2 ความสัมพันธ์ของกริยากรรมวาจกกับกริยาบอกความเน้น ซึ่งตาม
ทฤษฎีดั้งเดิมกล่าวว่ามีเกี่ยวข้องกัน แต่ผลการวิจัยปรากฏว่าไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันนัก
นอกจากปัจจัยบังเอิญมาพ้องกันเท่านั้น กริยาบอกความเน้นที่ลง ya ปัจจัยส่วนใหญ่มิได้มี
ความหมายเป็นกรรมวาจก

9.1.3 ความสัมพันธ์ของกริยาการีตกับธาตุหมวดที่ 10 (การีตเทียม)
ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากการแปรความหมายของกริยาการีตไปเป็นสกรกรรมกริยา แต่ทั้งนี้ นัก
ไวยากรณ์ตะวันตกส่วนใหญ่ยังคงถือว่าเป็นการีตแท้ เพราะเครื่องหมายบอกระดับเสียง
ของกริยาการีตแท้และเทียมนั้นอยู่ที่เดียวกัน

9.1.4 ความสัมพันธ์ของกริยาการีตเทียมกับกริยานาม ซึ่งปรากฏหลักฐาน
ว่ามีกริยาหลายตัวที่แจกมาจากนามในสมัยแรก ต่อมาผู้สร้างธาตุขึ้นมารองรับเพื่อให้ออก
คล่องกับทฤษฎีที่ว่ากริยาทุกตัวจะต้องแจกจากธาตุ พร้อมกับที่เครื่องหมายบอกระดับเสียง
อย่างกริยานาม ก็เปลี่ยนที่ไปอยู่ที่เดียวกับกริยาการีต กริยาเหล่านี้จึงกลายเป็นกริยาหมวด
ที่ 10 ไป

9.2 ลักษณะพิเศษของการใช้ภาษาสมัชมหากาพย์ที่ทำให้ภาษาสมัชชนี้แตกต่างจากภาษาสมัชชอื่น ได้แก่ความแตกต่างในด้านต่อไปนี้

9.2.1 การสร้างคำจากธาตุโดยวิธีต่าง ๆ ได้แก่

9.2.1.1 การลงปัจจัย มีทั้งความแตกต่างในรูปปัจจัยอาชยาค ปัจจัยกติก ปัจจัยของอภัยกริยา ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงรูปธาตุก่อนลงปัจจัย

9.2.1.2 การแจกวิภคิต์ หมายถึงการแจกวิภคิต์เป็นบทที่ไม่นิยมใช้ในสมัชชอื่น ซึ่งอาจเกิดได้ทั้งกับกริยากรรมวาจกและกริยาการีต กริยากรรมวาจกก็อาจแจกด้วยปรสโมบทได้ ทั้งนี้เพราะกฎเกณฑ์ของฉันทลักษณ์บังคับอย่างหนึ่ง กับความเป็นอิสระของผู้ใช้ภาษาในสมัชชียังไม่มีหลักไวยากรณ์แน่นอนอีกอย่างหนึ่ง

9.2.1.3 การประกอบรูปกริยาศัพท์โดยวิธีอื่น เช่นการสร้างอภัยชนวิภคิต์ และหยัสชนวิภคิต์โดยไมลง a-augment ใช้ในความหมายเชิงเชิงุชวนเป็นต้น

9.2.2 การใช้คำที่สร้างจากธาตุ ประเภทต่าง ๆ ได้แก่

9.2.2.1 ประเภทอาชยาค รูปกริยาชั้นที่หนึ่งบางหมวด และรูปกริยาชั้นที่สองบางชนิดของธาตุบางตัว มีใช้เฉพาะในสมัชชมหากาพย์ นอกจากนี้ยังมีการใช้กริยาบางลดการซึ่งในสมัชชอื่นไม่มีใช้ และความนิยมใช้บรรดต่าง ๆ กับกาลอื่น ๆ นอกจากปัจจุบันกาล ซึ่งเป็นความนิยมที่คิดมาจากสมัชชพระเวทเป็นต้น

9.2.2.2 ประเภทกติก รูปนามกติก กริยากติก และอภัยกริยาของธาตุบางตัว มีใช้เฉพาะในสมัชชมหากาพย์เช่นเดียวกัน

9.3 บันทึกการเปลี่ยนแปลงรูปคำในสมัชชมหากาพย์เพิ่มเติมจากที่ Whitney ได้บันทึกไว้ใน The Root, Verb-Forms and Primary Derivatives of the Sanskrit Language โดยสำรวจเฉพาะที่มีรูปหรือความหมายเป็นกรรมวาจกหรือการีต จำนวน 30 ธาตุ

9.4 ความสัมพันธ์ของกริยาศัพท์กับคำอื่น ๆ ในประโยค ซึ่งปรากฏว่าความสัมพันธ์ที่แท้จริงของกริยาศัพท์กับนามศัพท์นั้น อยู่กับการแจกวิภคิต์ของนามศัพท์ มากกว่าจะอยู่ที่การเรียงลำดับคำ

ขอเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ มุ่งศึกษาการใช้กริยากรรมวาจกและกริยาการีตในสมัยมหากาพย์ แต่เพียงสมัยเดียวเท่านั้น ยังมีสิ่งที่น่าสนใจและควรศึกษาอีกมากมายในภาษาสันสกฤต เช่น การแจกกริยาเป็นนัยตยนี้วิภคิต์และ Subjunctive ในสมัยพระเวท การศึกษาเปรียบเทียบภาษาสันสกฤตกับบาลีและปรากฤต ในคานการประกอบรูปคำจากธาตุ และอิทธิพลที่ได้รับจากกันและกัน เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ จะขอฝากไว้ให้ผู้สนใจใคร่กระทำการวิจัยค้นคว้าต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย